

PŘÍMÁ SYSTÉMOVÁ EKONOMICKÁ DEMOKRACIE (systémová kompetence)

OBSAH

1.	AKTIVISMUS.....	2
1.1	Strukturální limity.....	2
1.2	Vnitrosystémový aktivismus.....	2
1.2.1	Běžný aktivismus.....	2
1.2.2	Aktivistický průmyslový komplex.....	2
1.3	Strukturální aktivismus.....	3
2.	KONCEPT	4
2.1	Úvod.....	4
2.2	Princip	4
2.2.1	Proces definování problémů.....	5
2.2.2	Procesy projektových nabídek	5
2.2.3	Procesy hlasování veřejnosti.....	6
2.2.3.1	Příklad	7
2.2.4	Realizace se zpětnou vazbou	8
2.3	Body k zamyšlení	8
2.4	Závěr.....	9

Cílem této prezentace je ukázat, jak je dnes v principu technicky snadné změnit současnou neefektivní a neudržitelnou „ekonomiku“ v efektivní a udržitelný systém, pokud se pro to rozhodne dostatečná část populace.

1. AKTIVISMUS

1.1 Strukturální limity

Z pohledu systémové vědy se ukazuje, že zaměření *vnitrosystémového aktivismu* je příliš povrchní, než aby mohlo být v dlouhodobém horizontu efektivní. Základem je pochopení toho, co vzniklo po *neolitické revoluci* a čemu dnes říkáme *kořen socioekonomické orientace*, což je orientace společnosti na dluh, peníze, majetek, pracovní specializaci a obchod, následkem čehož vzniká ekonomická hierarchie a veškerý procedurální determinismus jako předvídatelné řetězové reakce. V tomto paradigmatu žijeme tedy již tisíce let. Přitom dnes díky pokrokům ve vědě a technologiích bychom všichni mohli mít velmi slušný životní standard. Není tomu tak z důvodu zastaralého ekonomického režimu založeném právě na tomto *kořenu*. Lidé stále mezi sebou vynuceně obchodují a konkurují si, což generuje neúměrnou spotřebu, obrovskou nerovnost spolu se socioekonomickou hierarchií a samozřejmě s tím vším spojenou deformaci myšlení, hodnot a kultury, devastaci celého ekosystému formou *negativních externalit*, psychosociální stres a celkový pokles veřejného zdraví. Kvůli pobídkové struktuře systému, kde je lidská práce komoditou vykořisťovanou za účelem zisku, nemůžeme očekávat, že lidé, organizace a korporace usilující o tento zisk budou chtít jakoukoli rovnováhu, která je v rozporu s jejich cíli a odměnou.

Jedním ze základních problémů je, že si většina lidí stále nedokáže představit nic, co není kapitalismus nebo tržní ekonomika. Stále je nám vnucována tato ideologie, abychom si mysleli, že bez tržního systému nemůžeme lidem poskytnout nezbytnosti života. Argumentem bývají většinou názory na lidskou povahu, nedostatek, historicky propagovaný strach z komunismu nebo z čehokoliv, co není kapitalismus. Takže každý je nucen bojovat s každým, protože by údajně nebyl žádný pokrok. Nutí nás to prodávat vše, co jde včetně sebe ostatním kvůli přežití spojeným s penězi.

Aktivisté v ulicích chtějí změnu, ale přitom zachovat tento kořen. Neuvědomují si, že v tomto typu struktury neexistuje zlepšení sociální spravedlnosti právě proto, že to neumožňují její *strukturální mechanismy*. Abstrahovaný nedostatek a systémové vykořisťování vedoucí k elitářství, a tím ke skupinové dominanci na mnoha úrovních vede přirozeně k třídní válce, což způsobí, že se vývoj sociální spravedlnosti zastaví. Demonstrace v ulicích dnes nemají téměř žádný vliv na vlády. Civilizace dospěla do fáze, kdy již pouhé politické záplaty nestačí a je nutná aplikace systémové vědy.

Z hlediska vnímání kontextu událostí můžeme tedy aktivismus rozdělit na *vnitrosystémový* a *strukturální*.

1.2 Vnitrosystémový aktivismus

Vnitrosystémový aktivismus můžeme dále rozdělit na *běžný aktivismus* a *aktivistický průmyslový komplex*.

1.2.1 Běžný aktivismus

Do *běžného vnitrosystémového aktivismu* můžeme zahrnout například protestující v ulicích, protiválečný aktivismus, volby, hlasování, petice, soudní spory, neziskovky, politické návrhy jako je Green Deal, Hnutí za nulový odpad, bojkotování korporací, finanční aktivismus jako je například požadavek návratu ke zlatému standardu nebo zavedení kryptoměn v boji proti moci a inflaci, dále aktivismus v oblasti lidských práv snažící se zastavit epidemii moderního otroctví, aktivismus v oblasti nerovnosti, jehož cílem je přerozdělování bohatství prostřednictvím zdanění nebo začlenění *univerzálního nepodmíněného základního příjmu*, dále aktivismus proti rasismu, ať už individuálnímu nebo institucionálnímu, ekologický aktivismus za práva zvířat, požadavky na větší vládní regulace a podobně.

1.2.2 Aktivistický průmyslový komplex

Dále zde máme něco, co bychom mohli nazvat *aktivistickým průmyslovým komplexem*. Patří do něj lidé, kteří bez ohledu na záměr udělají kariéru kritikou daného stavu a navrhnou vnitrosystémová řešení, která jsou pak medializována. Výsledkem je v podstatě zisk pocházející z procesních mechanismů samotného systému, to znamená i z procesů, o kterých dotyčný tvrdí, že je chce odstranit. Není snad nic psychologicky silnější, než být materiálně odměňován za své činy příjmem nebo ziskem. Zatímco mozek prožívá odměnu, přirozeně chce věřit, že systém, který vytvořil tuto odměnu, musí být dobrý. Takže ti, kteří generují neúměrný finanční úspěch, budou statisticky v průměru méně nakloněni zpochybňovat mechanismy vedoucí k tomuto úspěchu. Ať už vědomě nebo nevědomě zamlžují *strukturální* problémy systému, protože jsou jim podporováni.

Například, pokud aktivista napíše knihu o společenské nebo ekologické krizi, která mu vydělá peníze, je velká šance, že pisatel bude méně nakloněn vidět celý ekonomický režim jako kořen samotné krize a přesune se raději k politickým záležitostem, protože to je přesně ta myšlenková asociace, která má pozitivní kognitivní efekt. Toto je základní psychologický a sociologický problém, kterému aktivismus čelí. Úspěšní a vlivní lidé v *aktivistickém průmyslovém komplexu* jsou až na výjimky ochotni podporovat systém, který je odměňuje, což je v rozporu s kořenovou logikou mnoha jejich argumentů. Bez ohledu na obor činnosti můžeme obecně říct, že drtivá většina z nás, kteří jsme odměňováni tímto systémem na jakékoli úrovni, bude s největší pravděpodobností vědomě nebo nevědomě podporovat tento systém a jeho mechanismy.

1.3 Strukturální aktivismus

Na druhé straně *strukturální aktivismus* uznává, že základním problémem našeho socio-ekonomického systému je jeho struktura. Systémový vývoj související s ekonomikou je tak dominantní, že mu *vnitrosystémový aktivismus* nemůže konkurovat. Proto je nutné zaujmout *strukturální* postoj. Z pohledu systémové vědy a mnoha sociologických výzkumů můžeme například říct, že jediná věc, která ve světě zastaví chudobu a rasismus, je cílené vytváření ekonomické rovnosti, s čímž má tržní kapitalismus extrémní problém. Rovnice pro tržní režim generuje přesně opačný výsledek, což znamená větší nerovnost a nespravedlnost. Čím více budeme mezi sebou soutěžit v konkurenční válce o zdroje a přežití, tím více nenávisti a utrpení vytvoříme. Jisté je, že pokud budeme nadále zvyšovat ekonomickou nejistotu tak, jako to děláme nyní, objeví se na obzoru mnoho dalších negativních důsledků.

Pokud chceme dosáhnout udržitelnosti, musíme pochopit skutečnost, že naše současná ekonomika je založena na *cyklické spotřebě* udržující pracovní místa prostřednictvím poptávky, abychom dostali kupní sílu do peněženek lidí nebo ve formě kreditu a mohli tak nekonečně utrácet zpět do systému. Rovněž nesmíme zapomenout na konsolidaci moci a zájem věci zachovávat, kvůli podílu na trhu. *Strukturální aktivismus* je tedy přímo v protikladu k základním mechanismům tržního systému. Klíčovým pojmem je zde takzvaná *demarketizace*, což je proces, který nahrazuje tržní mechanismy něčím, co není zatížené *strukturální chybou*.

Všechny tyto záležitosti byly již mnohokrát vysvětleny v širokém kontextu. Pro rychlé připomenutí doporučuji například videoprezentaci *SHRNUTÍ 2 Dodatek*.

2. KONCEPT

2.1 Úvod

Vnitrosystémový aktivismus tedy nedokáže vyřešit problémy tohoto světa kvůli svému povrchnímu zaměření. Nevnímá systém a jeho procesy ve vzájemných souvislostech a většina jeho stimulačních mechanismů, jako jsou odměny, kariéra, ideologie, vidina budoucí moci a podobně, pochází právě z tohoto systému. Proto zásadní změna může přijít pouze od sjednocené *kritické masy* populace na bázi *strukturálního* povědomí. Nutně potřebujeme nový socioekonomický model s inteligentní správou a přerozdělováním zdrojů s přímou kontrolou ze strany populace neboli s komplexní zpětnou vazbou respektující *Zákon nutné variety*. A to proto, že je to jediná možnost, jak zajistit dlouhodobou životaschopnost našeho druhu. Můžeme to nazvat *přímou systémovou ekonomickou demokracií*, kdy lidé vládou za pomoci přírodních zákonů, moderních vědeckých poznatků a technologií bez vlivu jakýchkoli politických nebo ideologických názorů.

Proces *přímé systémové ekonomické demokracie*, pokud by byl spuštěn, by mohl být zároveň jedním z hlavních konceptů samotného efektivního přechodu ze současného neudržitelného stavu do udržitelného. Dnes k tomu máme všechny technické předpoklady. Je ovšem velmi nepravděpodobné, že bude schválen politickou cestou shora, protože by to ohrozilo současný systém vládnutí, kontroly a moci a politika, jak víme, je nedílnou součástí *strukturálních* procesů starého světa, které zachovávají stávající stav za každou cenu.

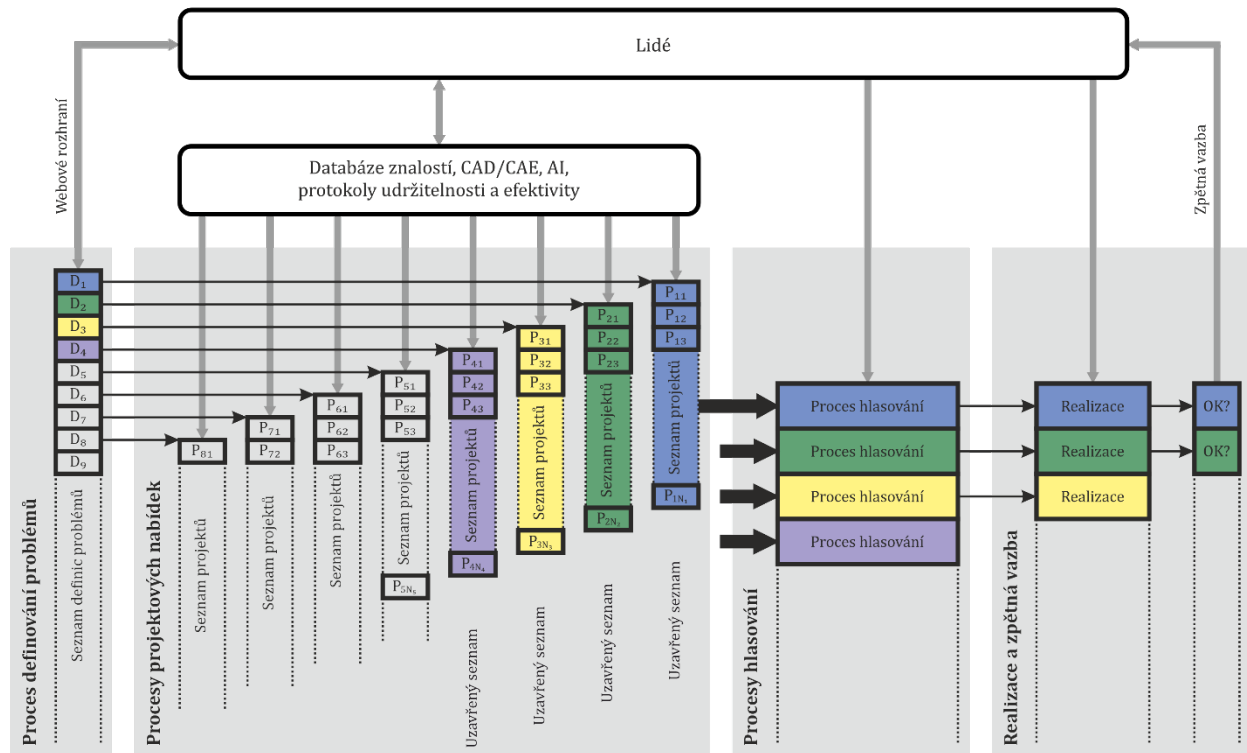
Způsob, který se jeví jako pravděpodobný, je převzetí kontroly nad socioekonomickými procesy zdola mnohokrát zmiňovanou *kritickou částí* populace, což je podle jedné studie přibližně 3,5 %. Ovšem taková zásadní změna společensko-ekonomického režimu vyžaduje velmi silnou motivaci. Jak víme, masu sjednocuje nejen myšlenka, ale především dostatečně silné *eko-bio-psycho-sociální tlaky*. Pokud se lidem daří relativně dobře nebo si na daný stav do jisté míry zvykají, jsou spokojeni a o změnu usilovat nebudou. Kvalitní sebevzdělávání je samozřejmě velmi důležitým faktorem a potenciálem, jak urychlit změnu, protože vede k vyšší úrovni povědomí o kauzalitě a provázanosti procesů, a tím také ke zvýšené motivaci pro smysluplnou změnu. Ovšem důvod k takovému vzdělávání mohou statisticky dát pouze vyšší *eko-bio-psycho-sociální tlaky*. Je to tedy vzájemně provázané. Dnes se zdá, že tyto tlaky ještě nejsou dostatečné, a tudíž chybí hlavní zdroj motivace. Lidé jsou stále zmateni. Nevědí, jak by měla vypadat udržitelná budoucnost, a z nedostatku strukturálních znalostí jsou uvězněni v politické ideologii. Vzhledem k tomu, že je současný systém neudržitelný, tlaky budou narůstat. V této části naší evoluce je klíčová vize, protože lidé musí mít jasno nejen v tom, co je špatně nebo co nechtějí, ale především v tom, co je správně a jak to může fungovat. Motivovat k této změně tedy můžeme předkládáním návrhů řešení, čímž vytváříme ve společnosti povědomí o možné budoucnosti. Klíčem je tedy sjednocení se na novém modelu.

V této krátké studii je představen koncept *přímé systémové ekonomické demokracie (systémové kompetence)* pro efektivní společenskou správu na všech úrovních. Může se jednat o komunitu, obec, region, stát, kontinent nebo celou Zemi. Tento princip řízení, kdy lidé schvalují nebo zamítají předložené odborně zpracované projekty pomocí jednoduchého veřejného hlasování v reálném čase, by mohl nahradit současnou tradiční politiku. Tímto způsobem by bylo lidstvo schopno vyřešit většinu problémů ve velmi krátké době, což by znamenalo plynulý a efektivní přechod do udržitelné budoucnosti. Výhodou tohoto konceptu je jeho jednoduchost a srozumitelnost, čímž je velká šance pro pochopení principu běžnou populací, a tím rychlejší *kondenzaci kritické masy*, která je potřebná k převzetí kontroly a nahrazení současného způsobu vládnutí. Jak už bylo zmíněno, díky univerzálnosti jej lze aplikovat na libovolné měřítko.

2.2 Princip

Myšlenka demokracie vznikla údajně ve starověkém Řecku. Tento princip vlády lidu je zde povýšen na aktuální stav našich znalostí a technologií. Díky tomu je dnes možné vyloučit zástupce a umožnit lidem efektivně kontrolovat socio-ekonomické procesy přímo. Na obrázku vidíme schéma, ve kterém jsou

patrné 3 základní režimy spolu s fází realizace. Jsou to *proces definování problémů*, *procesy projektových nabídek*, *procesy hlasování veřejnosti* a realizace se zpětnou vazbou:

2.2.1 Proces definování problémů

Proces definování problémů představuje vstupní rozhraní pro popis konkrétních společensko-ekonomických problémů, které je třeba vyřešit. Rozhraní může být realizováno například prostřednictvím webové stránky se speciálním formulářem, který člověk vyplní a uloží pro další zpracování do *centrální databáze*. Tímto způsobem může kdokoli upozornit na problém a zaevidovat jej pro potenciálního řešitele. Lidé tedy mohou jednoduchým způsobem přes webové rozhraní definovat problémy, které je trápí.

2.2.2 Procesy projektových nabídek

Procesy projektových nabídek umožňují, aby ke každému definovanému a v databázi uloženému popisu problému mohl v případě zájmu přistoupit kdokoli, kdo má příslušné znalosti a vypracovat odborný projekt pro jeho vyřešení. Je jasné, že ne každý je ochoten nebo schopen odborně vyřešit konkrétní problém. Odbornost, zájem a zpracování projektu jsou tedy filtrem *kompetentnosti*. Řešitelů pro jeden problém, kteří předloží své projekty, může být samozřejmě více.

Všechny dokončené projekty týkající se zadaného problému jsou pak v *procesu hlasování* přístupné veřejnosti jak ve formě podrobného technického návrhu, tak ve formě srozumitelné prezentace nebo vizualizace. V mnoha případech se tedy může jednat o více různých projektů od různých řešitelů nebo skupin řešitelů pro jeden konkrétně definovaný problém.

Některé problémy mohou být vzájemně kauzálně svázány, proto je možné, že vyřešením „nejhlubšího“ z nich se vyřeší nebo přispěje k vyřešení mnoha dalších, které jsou jeho důsledkem. Zde hraje důležitou roli moderní informační technologie. Řešitelé mohou používat při vytváření svých projektů pokročilé návrhové nástroje podle oboru a složitosti daného úkolu s napojením na *databázi znalostí*. Již při vytváření samotného návrhu jsou jejich požadavky filtrovány *protokoly udržitelnosti a efektivity*, takže klesá pravděpodobnost nějaké zásadní systémové chyby způsobené lidským faktorem nebo neznalostí. Samozřejmě, že i tyto pokročilé nástroje včetně *databáze znalostí* jsou v dynamickém vývoji

a neustále jsou vylepšovány lidmi za pomoci zpětné vazby přicházející z reálného světa. Jinými slovy, neustále se učíme a tyto poznatky využíváme v reálném čase.

Technické detaily procesu mohou být dynamicky korigovány podle aktuální situace tak, aby vše efektivně směřovalo k požadovanému výsledku. Tyto záležitosti mohou opět spadat do celkového procesu *přímé systémové ekonomické demokracie (systémové kompetence)*, takže stejný proces je rovněž využíván k sebekorekci. Znamená to, že systém řízení je adaptabilní. Můžeme předpokládat, že díky odbornosti, moderním nástrojům, filtraci *protokoly udržitelnosti a efektivity* a přímé kontrole veřejnosti jsou všechny předložené a schválené projekty ve srovnání s dnešním stavem na vysoké úrovni.

2.2.3 Procesy hlasování veřejnosti

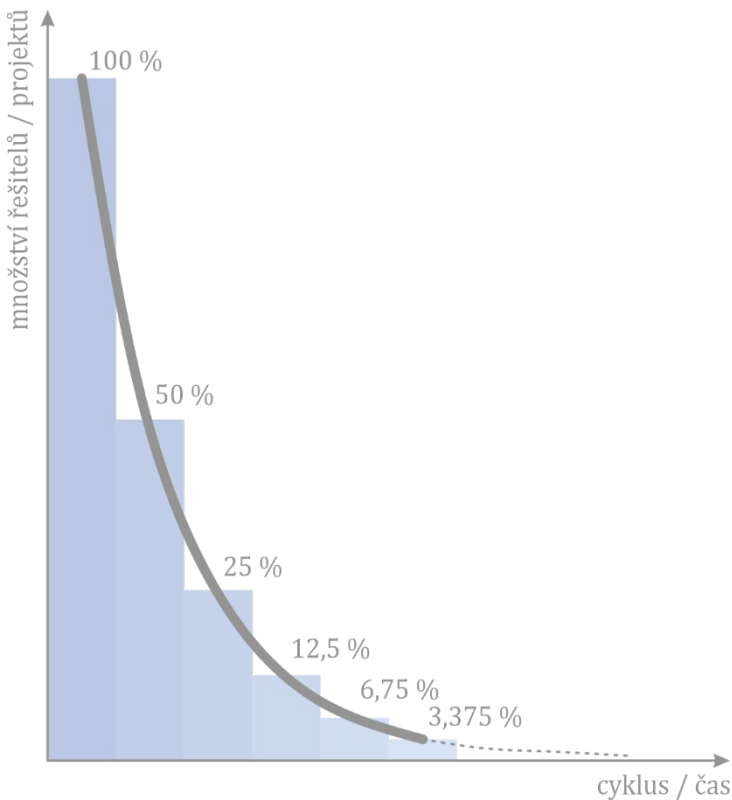
Procesy hlasování veřejnosti jsou procesy, kdy se veřejnost přímo online seznamuje s nabídkami řešení. Může hlasovat pro nebo proti konkrétnímu předloženému projektu v jednom, případně více kolech podle závažnosti daného problému. Je to podobné, jako když dnes sdělujeme v reálném čase jediným kliknutím autorovi videa nebo článku, zda se nám líbí nebo nelíbí. Přestože všichni lidé nemají podrobné znalosti ohledně efektivního řešení konkrétního problému, při výběru se jednoduše „intuitivně“ přiklání k tomu nebo jinému odbornému řešení z předložených. Jak již bylo naznačeno, funkčnost, efektivita a udržitelnost je zajištěna samotným odborným návrhem za pomoci moderních nástrojů a poznatků, ale výběr konkrétního projektu je závislý na nespočtu dalších kritérií, které v dané době nemusí být determinovány algoritmem. Proto jsou lidé důležití při konečném schvalování bez ohledu na úroveň našich technologií. Jinými slovy, lidé provádí v reálném čase výběr optimálního řešení z technicky správných a udržitelných zcela jednoduchým přímým *demokratickým* způsobem prostřednictvím efektivního hlasování přes internet.

Základní vzorec pro veřejné ohodnocení každého projektu může vypadat takto:

$$H_p = \sum_{i=1}^I \psi_i \quad ; \quad \psi_i \in \{-1, 0, 1\} \quad (1)$$

H_p je celkové hodnocení projektu pro konkrétní kolo s indexem p , I je celkový počet hlasujících, proměnná ψ_i v případě hlasování nabývá hodnoty buď -1 , což znamená hlas proti projektu, nebo 1 , což znamená hlas ve prospěch projektu.

V případě většího množství předložených a společensky významnějších projektů pro řešení konkrétního problému může proběhnout i více kol hlasování. Například z celkového množství projektů by se mohlo v prvním kole vybrat 50 % nejhodnějších podle výrazu (1). Z tohoto výběru pak v dalším kole opět 50 % a tak dále, až nakonec zůstane pouze jeden „zvolený“ projekt:

Procentuální poměr 50 : 50, což odpovídá koeficientu konvergence $k = 0,5$, je zde vybrán pouze jako příklad. Tento poměr je variabilním parametrem, který lze měnit podle zvažování. To znamená, že v některých případech nemusí být vhodné mít příliš velký počet kol a v jiných případech zase nemusí být vhodné mít pouze jedno kolo. Výhodou této variability je, že nám dává možnost volby parametru podle situace a možnost tak optimalizovat konkrétní rozhodovací proces. Vztah mezi koeficientem konvergence k , počtu kol hlasování K a celkovému množství projektů P_0^+ vstupujících do konkrétního hlasování je:

$$P_0^+ \cdot k^K = 1 \Rightarrow k = \sqrt[K]{\frac{1}{P_0^+}} \quad (2)$$

Poznamenejme, že koeficient konvergence k je vlastně poměr počtu postupujících projektů P_j^+ k počtu vstupujících projektů P_{j-1}^+ pro daný index kola j . Počet vstupujících projektů P_{j-1}^+ je dán součtem počtu postupujících projektů P_j^+ a počtu vyloučených projektů P_j^- pro daný index kola j :

$$k = \frac{P_j^+}{P_{j-1}^+} = \frac{P_j^+}{P_j^+ + P_j^-}$$

Pro každé kolo platí vztah:

$$P_j^+ = P_{j-1}^+ \cdot k \quad ; \quad j \in \mathbb{N} \quad , \quad j \in \langle 1, K \rangle \quad (3)$$

2.2.3.1 Příklad

Uvažujme například celkové množství projektů vstupujících do soutěže $P_0^+ = 800$, počet kol nastavíme prozatím podle zkušenosti pro tento případ na $K = 5$. Pak koeficient konvergence k vypočítáme podle vztahu (2):

$$k = \sqrt[k]{\frac{1}{P_0^+}} = \sqrt[5]{\frac{1}{800}} \cong 0,26$$

Celý proces postupu v „soutěži“ podle výrazu (3) pak vypadá takto:

$$\begin{array}{l} 1. \text{ kolo: } P_1^+ = P_0^+ \cdot k = 800 \cdot 0,26 = 208 \\ 2. \text{ kolo: } P_2^+ = P_1^+ \cdot k = 208 \cdot 0,26 \cong 54 \\ 3. \text{ kolo: } P_3^+ = P_2^+ \cdot k = 54 \cdot 0,26 \cong 14 \\ 4. \text{ kolo: } P_4^+ = P_3^+ \cdot k = 14 \cdot 0,26 \cong 4 \\ 5. \text{ kolo: } P_5^+ = P_4^+ \cdot k = 4 \cdot 0,26 \cong 1 \end{array}$$

Tímto způsobem bychom mohli denně v reálném čase rozhodovat prakticky o čemkoli, o čem si myslíme, že má nějaký vliv na naše životy. Současně rostou naše znalosti o dané problematice. Motivace je také v tom, že návrhy nebo hlasování mají pozitivní reálný dopad. Přímo tím ovlivňujeme chod společnosti a tvoříme budoucnost na rozdíl od současného stavu, kdy jakýkoli návrh na zlepšení „naráží na betonovou zeď“. Tento živý dynamický proces učení se a rozhodování díky pozitivní zpětné vazbě zrychluje, jak se postupně mění společnost, naše znalosti a technologie. Při zapojení lidí do procesu přímého řízení probíhá rychleji proces učení a nabývání potřebných zkušeností. Technické prostředky se vylepšují, roste *databáze znalostí*, což má opět pozitivní dopad na technologickou podporu pro další efektivní rozhodování.

2.2.4 Realizace se zpětnou vazbou

Po ukončení hlasování nastává fáze realizace, kdy je vybraný projekt efektivně realizován v čase s ohledem na náročnost a vazby na jiné schválené projekty. Jak plyne z vědecké metody, teprve skutečný svět nám může poskytnout plnohodnotnou zpětnou vazbu ohledně správnosti jakéhokoli řešení. Realizovaný projekt nám tedy poskytuje další cenné informace, které se rovněž ukládají do *databáze znalostí*, s nimiž se kalkuluje v dalších návrzích.

2.3 Body k zamyšlení

Připomeňme si znovu některé vlastnosti konceptu:

2.3.1 Zadavatelem může být kdokoli.

2.3.2 Řešitelem je kdokoli, kdo má příslušné znalosti a předloží projekt řešení daného problému ve formě projektové dokumentace s prezentací pro veřejnost.

2.3.3 Lidé seznamující se s projekty v procesu hlasování získávají přehled o možnostech a řešeních. Dlouhodobý přínos společnosti je díky tomuto růstu relevantních znalostí nejenom ohledně správy věcí veřejných snadno představitelný. Poznamenejme, že celé naše školství může být tímto směrem přeorientováno, takže další generace mohou mít vybudované velmi dobré systémové myšlení orientované nikoli na trh nebo politiku, ale na přírodní zákony, udržitelnost a konstruktivní přístup.

2.3.4 Při hlasování není nutné rozdělovat společnost na odborníky a ty ostatní. Jenom hlasy od takzvaných *kompetentních* nestačí, protože i této úzké skupině chybí větší nadhled, který má právě širší veřejnost a mohlo by zde být také riziko vzniku nových elit. Hlas kohokoli by tedy neměl mít menší váhu nebo být dokonce vyloučen. Lidé se svými jedinečnými pohledy na věc jsou součástí ekosystému, a pokud má být systém dlouhodobě udržitelný, je nutná komplexní zpětná vazba, jejíž jsou lidé součástí. Zajistí to vhodný výběr řešení z technicky správných a udržitelných. Jinými slovy to znamená, že statistická pravděpodobnost optimální volby při účasti různorodé množiny populace v kombinaci s odbornými řešiteli a moderními

technologiami s *databází znalostí* a komplexním výpočtem je vysoká, což znamená příznivý výsledek.

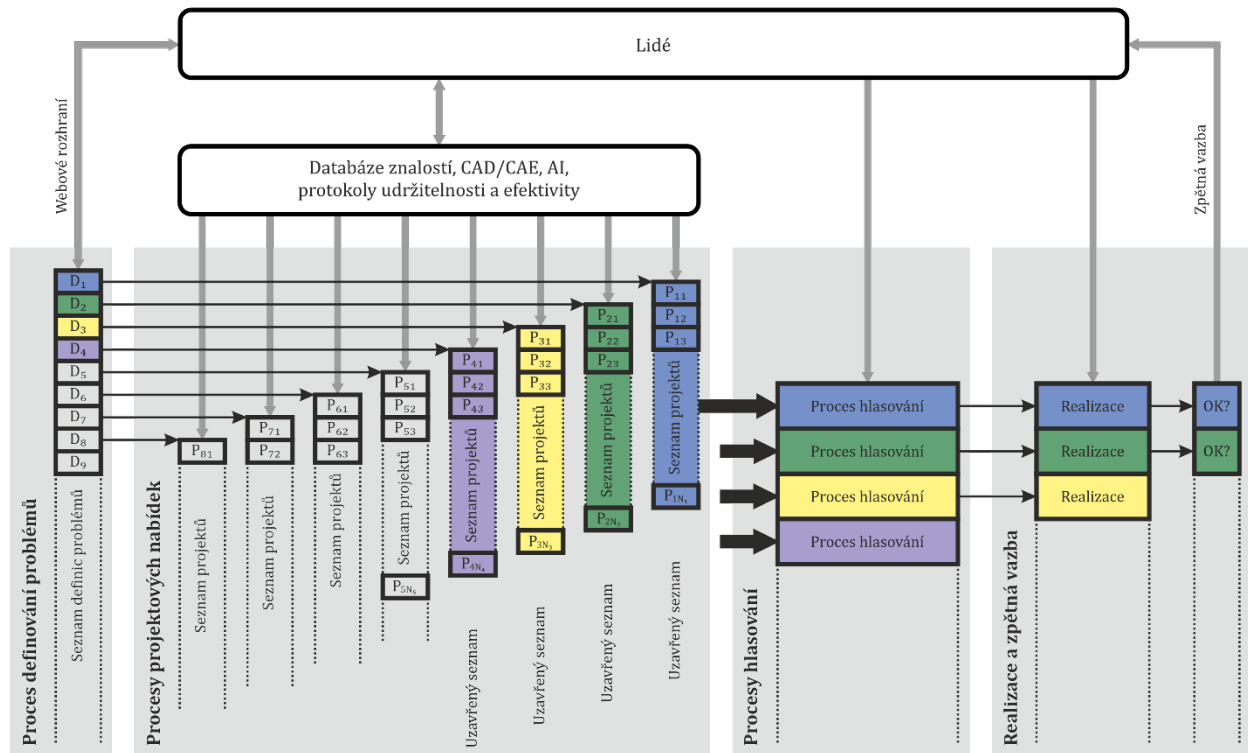
- 2.3.5 Proces *přímé systémové ekonomické demokracie* je plně kompatibilní s *Ekonomikou založenou na přírodních zákonech / zdrojích*. Pokud by byl tento proces spuštěn v současném ekonomickém režimu, pak by se společnost díky aplikování znalostí, přirozeným stimulům a zpětným vazbám vyvíjela tímto směrem. Pozitivní výsledky by se dostavovaly v porovnání s dneškem extrémně rychle. Není pak třeba žádné další autority ve formě zastupitelských vlád.

Připomeňme, že *Ekonomika založená na přírodních zákonech / zdrojích* je model navržený pro inteligentní alokaci zdrojů bez cenovky, která je umožněna právě díky moderním informačním technologiím. Umělá inteligence systému v reálném čase vyhodnocuje stav planetárních zdrojů jak na lokální, tak na globální úrovni. Lidstvo má mnohem lepší přehled o možnostech řešení jakéhokoliv problému právě díky aplikaci *vědecké metody*, dynamicky rostoucí *databázi zdrojů a znalostí*, simulacím založených na známých fyzikálních zákonech a komplexní kalkulaci. Takže si lze snadno představit, že vybaveni těmito nástroji dokážeme nejenom efektivně vyřešit jakýkoli problém současnosti, ale také díky predikci včas zabránit vzniku dalších tím, že dříve odstraníme nalezenou potenciální příčinu. Problém tedy reálně vůbec nevznikne.

- 2.3.6 Jednoduchost konceptu *přímé systémové ekonomické demokracie* je výhodou pro pochopení, schválení a prosazení této myšlenky širokou veřejností, protože je velmi pravděpodobné, že ji bude nutné prosadit formou *sjednoceného strukturálního aktivismu* „zdola“.

2.4 Závěr

Na závěr si představme, že se podařilo za pomoci *sjednoceného kritického množství* populace tento princip prosadit v současném politicko-ekonomickém klimatu. Následně se spouští systém technologické podpory s *databází*, díky němuž mohou lidé přes internet definovat problémy, které je třeba vyřešit. Ke každému problému vedenému v *databázi* se postupně vytváří *databáze řešitelů*, kteří rovněž přistupují přes internet se svými nabídkami projektů pro řešení těchto problémů. Paralelně k *procesu definování problémů* a *procesům projektových nabídek* běží *procesy hlasování veřejnosti* ohledně výběru projektů v již uzavřených *databázových seznamech*.

Jistě si dokážeme představit tu explozi kreativity, která by pravděpodobně nastala, pokud bychom toto zavedli do společenské praxe. Různé problémy by se řešily současně na mnoha úrovních společnosti kompetentními lidmi za účasti veřejného dohledu s hlasováním. Společnost by tedy byla přímo zaangażovaná na řízení. Pozitivní výsledky by se pak dostavovaly extrémně rychle. Tímto přímým demokratickým způsobem by postupně došlo také k odstranění celého tržního kapitalistického systému včetně peněz jako zastaralého prostředku přerozdělování zdrojů a příčiny *negativních externalit*. Je velmi pravděpodobné, že proces *demarketizace* společnosti by byl relativně rychlý.

Není již nadále třeba pokoušet se záplatovat tento zastaralý systém za pomoci takzvaných politických zástupců, kteří jsou evidentně nekompetentní a zkorumpovaní, a doslova tak plýtvat materiálními zdroji, lidským potenciálem a časem. Stačí pouze zavést zde uvedený princip a umožnit tak lidem podílet se na hledání efektivního optimálního řešení. Je všeobecně známé, že mít k dispozici více myslí je lepší, než mít k dispozici méně myslí.

Připomeňme, že nutnou podmínkou k prosazení takové zásadní změny je *strukturálně* vzdělaná *kritická část* populace s představou udržitelné budoucnosti. Rostoucí *eko-bio-psycho-sociální tlaky* zajistí motivaci pro obecnou změnu, ale teprve *strukturální* povědomí dá ten správný směr, kterým by se měla změna uskutečnit. Je to výzva nejen pro aktivisty, ale pro všechny, jak moc půjdeme do hloubky ve svém vzdělávání v rámci systémové vědy a zda se začneme namísto politiky více zabývat konstruktivními návrhy efektivního řízení respektující základní přírodní zákon, kterým je *Zákon nutné variety*.